

Nr 477.

Av herr **Arne**mark, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 246, med förslag till avlöningsreglemente för personal vid försvarsväsendet under krigstjänstgöring (krigsavlöningsreglementet).

I Kungl. Maj:ts proposition nr 246 angående krigsavlöningsreglemente föreslås i 5 § 1 att för i fredstid konstituerade landstormskaptener, landstormslöjtnanter och landstormsfänrikar månadslönen skall utgå efter respektive löneklasserna Oa 6, Oa 2 och Oc a i gällande fredsavlöningsreglemente.

Genom detta förslag hava de två förstnämnda grupperna landstormsofficerare erhållit placering i nu berörda avseende i en löneklass under den lägsta inom den grad, som vederbörande innehar. En dylik löneklassplacering synes emellertid icke rättvis vid framför allt det förhållandet, att, såsom också chefen för armén i sitt yttrande framhållit, »landstormsofficerarnas ansvarsställning under krig är densamma som för övrig officerspersonal, vilket talar för att månadslönen bör utgå med enahanda belopp som för övriga motsvarande officerare». Den omständigheten, att en skillnad förefinnes inom linjens officerskår emellan ständigt och icke ständigt tjänstgörande personal, bör icke leda därhän, att landstormsofficerare avlönas under den lönegrad, som innefattar av dem innehavd tjänstegrad. Riktigare är därför att genom uppflyttning av nämnda landstormsofficerare en löneklass inordna dem inom dem tillkommande lönegrad i full anslutning till den likställighetsprincip, som med rätta föranlett deras inplacering i krigslöneklasssystemet bland militära befattningshavare av motsvarande tjänstegrad. En dylik uppflyttning måste anses så mycket mera motiverad, som en landstormsofficer icke kan utöver en generell löneklassplacering uppflyttas i högre löneklass inom sin grad på grund av fullgjord tjänstgöring, och härtill kommer den mycket viktiga omständigheten, att landstormsofficerarna underkasta sig hela sin militära utbildning både såsom landstormsofficerare och för att bli landstormsofficerare utan någon lön och med stora ekonomiska uppoffringar jämväl i övrigt. Detta förhållande borde snarare motivera en ännu högre löneklassplacering, men i varje fall utgör det ett starkt skäl för den uppflyttning, som i denna motion föreslås.

Det eventuella argumentet att en landstormsofficer, därest han icke frivilligt låtit sig utbildas därtill, skulle hava varit värnpliktig och alltså i krigsavlöningshänseende ännu mycket sämre ställd, är ingalunda hållbart, eftersom det med samma styrka kan göras gällande emot varje officer. Härtill kommer jämväl den omständigheten, att en landstormsofficer, som överskridit den inom värnpliktslagen uppdragna åldersgränsen, helt av fri vilja och utan det tvång, som gäller i fråga om exempelvis reservens officerspersonal, fullgör sin militära tjänst vid mobilisering och under krig.

I detta sammanhang får man icke heller bortse ifrån den betydelsefulla faktorn, att den frivilliga landstormsofficersutbildningen är en för fyllandet av befälsbehovet inom landstormen absolut nödvändighet, varför man icke genom en ur statens ekonomiska synpunkt ganska betydelselös nedflyttning av landstormsofficerarna i löneklasshänseende bör riskera att försämra rekryteringsmöjligheterna av denna viktiga befälskategori. Statsmakterna borde allra minst i dessa tider genom onödig njugghet motverka det stora intresse, som för närvarande visas den officersutbildning, varom här är fråga, utan tvärtom på allt sätt uppmuntra detsamma.

Under åberopande av det anförda hemställes alltså,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av 5 § 1 i förslaget till krigsavlöningsreglemente, att månadslönen för i fredstid konstituerade landstormskaptener och landstormslöjtnanter kommer att utgå efter respektive löneklasserna Oa 7 och Oa 3 i gällande fredsavlöningsreglemente.

Stockholm den 21 april 1939.

Gustaf Arnemark.